

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

בפני כב' השופט יובל גזית

התובע:

ר.ל.

ע"י ב"כ עו"ד יניב גביש

נגד

הנתבעת:

מדינת ישראל - משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד יוסי מושקוביץ

נגד

צדדי ג':

1. איי. אס. אס. אשמורת בע"מ

2. הראל חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד שיר אלון וקורין גיפס

3. אורן גמבש הנוצץ שירותי ניקיון פוליש

ע"י ב"כ עו"ד אסף יוחאי

נגד

צד ד':

אורן גמבש הנוצץ שירותי ניקיון ופוליש

ע"י ב"כ עו"ד יוסף יוחאי

פסק דין

1. לפניי תביעה לפיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לתובע, כתוצאה מנפילה על רצפת לובי בית החולים "שיבא" ביום 7.2.2013 עת לטענתו נתקל בחומר דבק שיש או ליטוש שנותר על המרצפות והחליק.

2. התובע יליד 11.5.52 היה בן 60 ביום התאונה, ובן 66 כיום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

3. כתוצאה מהתאונה נחבל התובע בפניו ובכתף ימין. הוא הובהל לחדר המיון של ביה"ח, אובחן כסובל משבר מרוסק בשליש מקורב של הזרוע, וידו קובעה למשך שלושה חודשים. לטענת התובע, הוא סבל וממשיך לסבול כאבים והגבלה בתנועת ידו כתוצאה מן התאונה.
4. הנתבעת, מדינת ישראל – משרד הבריאות, אשר הינה הבעלים ו/או המחזיקה ו/או בעלת השליטה ו/או האחראית למקרקעין אשר בשטחם אירעה התאונה. צד ג' 1 היא חברת הניקיון שהתקשרה בהסכמים עם הנתבעת 1, וצד ג' 2 היא המבטחת של צד ג' 1.
- הצדדים השלישיים שלחו הודעה לצד הרביעי, חברה העוסקת בעבודות קבלניות שונות, ובכללן עבודות החלקה ("פוליש") וליטוש של אריחי רצפה.
- הנתבעת שלחה הודעה מתוקנת לצדדים השלישיים, ובמסגרתה צורף הצד הרביעי כצד שלישי נוסף.
5. אין חולק בדבר על כך שהתאונה התרחשה ובמועד שנטען על ידי התובע.
- הצדדים חלוקים הן לעניין האחריות והן לעניין גובה הנזק.
- לפיכך תידון תחילה סוגיית האחריות, והיה וייקבע כי קיימת אחריות אזי תידון סוגיית הנזק.

תמצית טענות הצדדים

טענות התובע

6. לטענת התובע, על הנתבעת כבעלים וכמפעיל בית החולים קמה חובת זהירות מושגית וקונקרטית למנוע סיכונים בלתי סבירים אשר עלולים לפגוע בבאי המקום. לטענתו, התאונה אירעה בשל רשלנות ו/או חוסר זהירות של הנתבעת ו/או עובדיה ו/או שלוחיה, אשר הנתבעת אחראית למעשיהם או מחדליהם באופן ישיר ו/או שילוחי. לטענתו, הוכח קיומו של מפגע ברצפת לובי בית החולים, ומדובר בסיכון בלתי טבעי בגינו היה על הנתבעת לנקוט אמצעי זהירות אשר לא ננקטו; הנתבעת לא פיקחה כראוי על עבודות הליטוש שנערכו בשטחה, לא פיקחה כראוי על עבודות הניקון שהתבצעו בעקבות עבודות הליטוש, לא דאגה לסימון האזור כמסוכן לעוברים ושבים ועוד.

טענות הנתבעת

7. הנתבעת מנגד הכחישה את אחריותה לתאונה, וטענה כי לא נהגה ברשלנות. מכל מקום טענה הנתבעת כי יש לייחס אשם תורם ניכר לתובע. הנתבעת אף הכחישה את הקשר הסיבתי בין רוב נזקי התובע לתאונה, כמו גם תוכן חוות הדעת שצורפה על ידיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

8. לחילופין הנתבעת טענה כי יש להטיל את האחריות לתאונה על צדדי ג' ועל צד ד'. לטענתה צד ג' קיבל על עצמו ביצוע עבודות הניקיון במתחם, והצד ד' הוא האחראי על עבודת הליטוש. צדדים אלו אף התחייבו בחוזה לשפותה במקרה של נזק הקשור לעבודתם, וברי כי נזקיו של התובע נגרמו כתוצאה מחוסר זהירותם ו/או רשלנותם ו/או הפרת חובה חקוקה ו/או הפרת הסכם מצד הצדדים השלישיים ו/או צד ד' ו/או עובדיהם. אי לכך ככל שתחויב הנתבעת כלפי התובע הרי שיש להטיל את האחריות על צדדי ג' וצד ד' הן מכוח אחריות נזיקית והן מכוח אחריות חוזית. עוד הוסיפה הנתבעת כי צד ג' 1 וצד ד' אף התחייבו לערוך ביטוח צד ג' שיכלול גם אותה.

9. לחילופין טענה הנתבעת כי ככל שתתקבל התביעה נגדה הרי שיש להשית על התובע אשם תורם בשיעור ניכר שכן הוכח כי לא שת ליבו לדרך וצעד במהירות.

טענות צדדי ג' 1 ו- 2

10. צדדי ג' מכחישים גם כן את אחריותם לתאונה ואף את אחריותם כלפי הנתבעת. לטענתם, צד ג' 1 העסיק עובדים מיומנים ונקט בשיטות עבודה בטוחות, לרבות הצבת שילוט. לטענתם, האחריות להסרת מפגעי ליטוש אינם במסגרת אחריותם, ובכל מקרה בשטח בית החולים פעלו באותה עת צוותי ניקיון נוספים שאינם קשורים עימם. צדדי ג' מוסיפים כי אין להטיל עליהן חבות מכוח הסכם ההתקשרות, וזאת משום שעל פי ההסכם, מוטלת עליהם אחריות רק מקום שבו נגרם נזק עקב מעשה או מחדל רשלני שלהם; במקרה זה אין הם נושאים באחריות נזיקית לאירוע, ולפיכך אין גם להטיל עליהם אחריות וחבות מכוח התחייבות חוזית.

11. בהודעת צד ג' ששלח צד ג' 1 טען כי יש להטיל את האחריות על צד ג/3 וצד ד' שכן הוא שימש קבלן מבצע העבודות בבית החולים בתקופה הרלוונטית ויצר בהתשלותו את הסיכון בעטיו נפל התובע.

12. צדדי ג' הצטרפו לטענות הנתבעת בנוגע לאשם התורם מצד התובע.

טענות צד ג' 3/ ד'

13. בראש ובראשונה הכחיש צד ד' את אחריותו וטען כי לא הוכח כי התובע נפל כתוצאה מדבק שיש. מעבר לכך טען צד ד' כי לא התרשל ופעל במיומנות כאשר באחריותו להסיר מפגעים אשר נראים מעבר לשכבת האבק, עת מיודע על אודותם, כך שככל שנותרה שכבת ליטוש, צד ד' אינו אמון על הסרתה כי אם הנתבעת היא שאחראית על טיפול במפגעים, והיא נותנת ההוראות בתחום באמצעות מפקח מטעמה אשר פעל במקום. לחילופין טען צד ד' כי צד ג' 1 הוא האחראי להסרת מפגעים מעין אלו. צד ד' אף הדגיש כי פעל בהתאם להוראות תקנות התכנון והבנייה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

14. עוד הכחיש צד ד' כל אחריות במישור החוזי וטען כי משהוכח כי לא התרשל נשמט הבסיס לכל טענה במישור זה.

15. לבסוף הצטרף צד ד' לטענות הנתבעת באשר לאשם תורם בשיעור מכריע מצד התובע.

דיון והכרעה

סוגיית האחריות :

16. אין חולק בדבר על כך שהתאונה התרחשה ובמועד שנטען על ידי התובע. אי לכך על מנת לקבוע האם יש לחייב את הנתבעת באחריות לקרות התאונה יש לבחון את הנסיבות אשר גרמו לתאונה.

17. התאונה אירעה ביום 7/2/13 עת הגיע התובע לבית החולים לשם קבלת תוצאות בדיקת C.T. הנפילה הייתה בלובי הבניין הראשי, לטענת התובע מחמת היתקלות בחומרי ליטוש ודבק שיש. התובע נפל ונחבל מהרצפה ומדלת הזכוכית בפניו ובידו הימנית. לגרסת התובע, הוא הלך בזהירות ובאיטיות (סעיף 11 לתצהירו), אך לא היה בכך כדי למנוע את הנפילה. התובע ציין (סעיף 10 לתצהירו) כי לא היו במקום שלטי אזהרה מפני החלקה או ביצוע עבודות.

האמנם היה מפגע שגרם לנפילה

18. התובע צירף, כנספח ב' לתצהירו, צילומים של לובי הבניין ושל המפגע הנטען.

19. לאחר עיון בכתבי הטענות ושמיעת העדים אציין בראש ובראשונה כי מצאתי לנכון לקבל את גרסתו של התובע לעצם התרחשות התאונה עקב היתקלות בשכבת חומר ליטוש שהייתה גבוהה מפני הקרקע, וכי לא דובר על חומר בגובה של 2.5-2 מ"מ, אלא בשכבה עבה יותר. אני מקבל את טענת הנתבעת וצדדי ג' לפיה, שאריות הליטוש ו/או דבק האריחים או החומר שנותר על הרצפה וניתן להבחין בו בצילומים, אינו מחליק.

20. נהפוך הוא, לטעמי החומר קשיח, ולכן היתקלות בו עשויה לגרום לאדם לאבד את שיווי משקלו וליפול. הצילומים ברורים ואין צורך בחוות דעת של מומחה או במדידה מדויקת של גובה החומר. אומנם התובע לא הוכיח כי התמונות שצירף צולמו על ידי אשתו ביום האירוע או שיקפו את המקום, אולם אין מחלוקת כי במקום נפילתו ביום האירוע בוצעו עבודות מעין אלו. העובדה כי בזמנים הרלוונטיים לנפילתו של התובע, לרבות ביום הנפילה נערכו בבית החולים עבודות ליטוש שכללו שימוש בחומרי מילוי וליטוש (ראה למשל תצהירו של העד נאמי מטעם הנתבעת סי' 7) מעידה שלמעשה לא יכולה להיות מחלוקת על הימצאות חומר ליטוש על הרצפה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

21. ברי אף כי היוותרות החומר על הרצפה ללא שהמקום מגודר וללא אזהרה באמצעות שילוט או בכל אמצעי בטיחות אחר מהווה מפגע.

מן הצילומים עולה בבירור וכך גם מתצהירו כי המקום לא היה מגודר ו/או מסומן ו/או מוצבים שלטי אזהרה. התובע העיד כי נתקל ואיבד שיווי משקל (ראה עדותו בח"נ בעמודים 9 ו-10 לפרוטוקול הדיון מיום 8/6/17). כשנשאל האם נתקל בחומר הוא השיב בחיוב (ראה עמ' 13 ש' 22-26 לפרוטוקול הדיון).

עובד הנתבעת, מר נאמי, מפקח מטעם בית החולים על עבודות הליטוש אל מול הגורם המקצועי, צד ג' 3 (עמוד 25 שורות 6-7 לפרוטוקול הדיון מיום 28/9/17) אישר שכשמורחים דבק שיש נותרים "גרדים", כלומר שאריות של דבק שיש (עמ' 25 ש' 32 לפרוטוקול) וכן שיש צורך בליטוש הגרדים על מנת ליישר את המשטח (עמוד 26 שורות 28-31 לפרוטוקול). לאחר שנשאל מספר פעמים אישר העד כי הליטוש והיישור נדרשים כדי "שאנשים לא יפלו" (עמ' 27 ש' 12).

למעשה גם קבלן הליטוש צד ד' הודה כי יישור דבק השיש מתבצע משום שמריחתו יוצרת הבדלי גבהים (עמ' 56 ש' 19), מה שמהווה תימוכין נוספים לגרסת התובע בדבר פער אפשרי בין מפלס המרצפות לשכבת חומר הליטוש שנותר.

22. אם כן ניתן לקבוע כי היה מפגע מסוכן אשר גרם לנפילת התובע ולפציעתו. ואומר לסיום נושא זה כי לא אוכל לקבל את טענת הנתבעת כי העובדה כי אף אחד אחר מבאי המקום לא נתקל אף הוא במפגע לכאורה מכרסמת בגרסת התובע כי עסקינן במפגע. אין בעובדה שאנשים אחרים לא נתקלו בחומר או החליקו כדי לשלול את גרסת התובע. גם כאשר קיים מפגע, לא כל אדם הנמצא במקום נפגע ממנו.

על מי מוטלת האחריות לקרות התאונה ולהמצאות המפגע

23. הנתבעת הינה מפעילת בית החולים. עסקינן במקום ציבורי גדול המקבל את פניהם של מבקרים רבים בשעות היום והלילה.

משום כך קיימת חובת זהירות מושגית וקונקרטיית מטעם בית החולים למבקריה. ויודגש, החובה הינה כלפי כל המבקרים, צעירים וזקנים, חסונים ובעלי מוגבלויות, מה גם שבשל היות המקום בית חולים מטבע הדברים פוקדים את שעריה אנשים חולים, ועליו לנקוט במשנה זהירות כדי להבטיח את ביטחונם מפני מפגעים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

24. בית החולים הציב את מר נאמי כמפקח. חובתו לוודא ביצוע העבודות הינה ברורה, ועולה אף מהסכם ההתקשרות עם חברת הניקיון, שם נקבע שיהיה פיקוח מטעם בית החולים בנוסף על מפקחי צד ג' 1.

למעשה העד אף אישר מפורשות כי למיטב ידיעתו הנתבעת היא שקובעת את ההנחיות בנוגע לניקיון המקום ובנוגע לריצוף (עמ' 30 ש' 26-31)

25. מחומר הראיות אף עולה כי עבודות הליטוש ע"י צד ד' מתחילות מדי יום בשעות הערב ומסתיימות ב-5 לפנות בוקר (עמ' 28 ש' 8-12, תצהיר מר נאמי ס' 9). בזמן העבודות מסמן צד ד' את האזור בסרט סימון (עמ' 27 ש' 19-27, עמ' 61 ש' 29, עמ' 62 ש' 1-4). מחומר הראיות עולה כי חומר המילוי עלול להותיר קטעים גבוהים יותר במרצפות, ואי לכך לאחר 24 שעות מתבצע ליטוש (עמ' 25 ש' 19-32, עמ' 28 ש' 28-32, עמ' 29 ש' 1-2). מחומר הראיות אף עולה כי בסיום העבודות ב-5 בבוקר צד ד' אורז חפציו בהנחיית הנתבעת וחוזר למחרת לאחר 24 שעות, קרי לאחר שיבש חומר המילוי. עוד עולה כי צד ד' אמור להסיר את סרט הסימון (עמ' 27 ש' 32, עמ' 28 ש' 3-4), אולם לא מן הנמנע כי חברת הניקיון צד ג' תסיר אותו אף היא הלכה למעשה.

26. העד מטעם הנתבעת מר נאמי הודה כי לא ניתנה על ידיו הנחיה ברורה לחברת הניקיון ולחברה מבצעת העבודות עצמן על מי בדיוק – על חברת הליטוש או על חברת הניקיון – להסיר את סרט הסימון טרם הסתיימו פעולות הליטוש (עמ' 27 ש' 29-32). העד לא סיפק מענה ברור לשאלה מה היו הנחיותיו בנושא (עמ' 28 ש' 1-22).

ש. כלומר, כשהם מסיימים את העבודה, גמבש, הם מוציאים את הס"ל?

ת. או גמבש, או חברת ניקיון אחד מהם. לפעמים אורן והעובדים שלו.

ש. אין הנחיה ברורה?

ת. אין, ההנחיה שאורן יעשה את זה בעקרון. (בעמוד 27 בשורות 29-32 לפרוטוקול)

27. חומר מכך העד אישר מפורשות כי שיטת העבודה בהנחיית הנתבעת היא כזו שסרט הסימון מוסר טרם עבודות הליטוש שאמורות להביא את המרצפות למישור אחיד, ובאי בית החולים שנכנסים למקום אינם מוזהרים ממפגע אפשרי ופוטנציאלי זה (עמ' 29 ש' 1-14).

ש: אין בעיה. יפה.

ת: מותר לטוש אחרי 24 שעות.

ש: יופי, מצוין. ואז אנשים שבאים, זה לא מלוטש, אז אנשים עוברים אין ס"ל ויכולים להתקע וליפול.

ת: לא קשור לס"ל,

ש: לא, לא קשור לס"ל. הס"ל מונע מהם להכנס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

ת: הסס"ל (לא ברור),

ש: אז אני אומר כשאינן סס"ל אנשים לא יודעים שיש שם מפגע. נכון?

ת: נכון.

ש: יופי, ואז אנשים שבאים ודורכים על החומר ליטוש הלא מלוטש שילוטש רק בלילה כעבור 24 שעות, יש להם 24 שעות ליפול. נכון? לא שומע בקול רם.

ת: כן."

28. מכאן הודאה מטעם העד כי אופן הפיקוח ומתן ההנחיות הוא כזה שמוביל למצב בו במשך זמן ממושך עלולים להיות מצויים במקום מפגעי הפרשי גבהים ללא כל סימון המזהיר את העוברים ושבים מכך.

29. למעשה די בממצאים אלו על מנת לקבוע כי הנתבעת התרשלה וחבה באחריות כלפי התובע.

ההודעות לצד ג

30. הנתבעת ביקשה לחייב את צדדי ג' לשפותה בגין פיצוי התובע, אם תחויב, הן בעילה נזיקית והן בעילה חוזית.

31. ראשית לשאלת התרשלות צד ג' 1 אציין כי מחומר הראיות עולה כי אכן צד ג' 1 התרשל בעבודתו ואפרט.

32. בפתח דברי בעניין זה אציין כי אני מקבל את טענת צד ג' 1 כי מחומר הראיות עולה כי ליטוש המשטחים הגבוהים אינו בתחומי אחריותה של חברת הניקיון (עמ' 47 ש' 22-24), ואני מקבל את טענות צד ג' כי אין בבעלותה כלים מתאימים להסרת חומר ליטוש.

33. עם זאת, בהתאם לעדותו של מר מזרחי מטעם צד ג' 1 הרי הנוהל היה כזה שעבודות הניקיון התבצעו מיד בסיום עבודות המילוי ועזיבת צד ד' את המקום (עמ' 41 ש' 2-8). מר מזרחי מטעם צד ג' אישר מפורשות כי עובדי הניקיון היו מדווחים לו על חומר ליטוש שלא הוסר בפעולות הניקיון, והוא היה מיידע את מנהל המקום על כי נדרש ליטוש להסירו (עמ' 41 ש' 32-6, עמ' 43 ש' 14-23). גם בהסכם בין הנתבעת לצד ג' 1 (עמ' 56 להסכם נספח 4 למוצגי הנתבעת) נקבע בין היתר כי תפקידיו של מר מזרחי מטעם צד ג' 1 הינם לבדוק ולבקר את ביצוע עבודות הניקיון וכן להיות בקשר יומיומי עם נציגי המזמין, קרי הנתבעת. העד אף העיד על הימצאותו בשטח ותפקידיו (עמ' 36 ש' 15-21).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

34. גם העד אורן נאמי מטעם הנתבעת העיד על נוהל זה של פעילות חברת הניקיון (עמ' 31 ש' 17-23).

35. העד אף אישר מפורשות כי במקרה דנן לא התקבלה אצלו מעובדיו כל התראה על חומר ליטוש שיש להסירו (עמ' 43 ש' 25-32, עמ' 44 1-3).

36. בהינתן העובדה כי מצאתי לנכון לקבל את גרסת התובע לאופן נפילתו ובהינתן כי במקום הושארה שכבת חומר ליטוש, הרי שצד ג' התרשל בהסרתה ו/או במתן התראה עליה ו/או בגידור המקום. אי לכך בהתאם להסכם בין הצדדים על צד ג' 1 וצד ג' 2 מבטחתו לשפות את הנתבעת בהתאם לסעיף כי צד ג' 1 יישא באחריות לכל נזק גוף שאירע תוך כדי או עקב ביצוע עבודות הניקיון, או בקשר אליהן (ס' 11 להסכם בין הצדדים נספח 4 למוצגי הנתבעת)

עם זאת, העד נאמי מטעם הנתבעת 1 העיד כי במקום, להוציא צוות הניקיון מטעם הצד ג' 1, פעלו צוותי ניקיון נוספים מטעם בית החולים ו/או חברת ניקיון אחרת (עמ' 30 ש' 14-7). העד אישר כי אינו יודע לומר מי מצוותי הניקיון פעל בלילות, קרי לאחר סיום עבודתו המילוי (עמ' 30 ש' 13-14). העד אף אישר כי הוא עצמו אינו הגורם אשר מטפל בנושא ניקיון בית החולים (עמ' 30 ש' 15-16, 30).

אי העדת הגורם האחראי לנושא הניקיון מותיר את השאלה, האם גורם נוסף – ויתכן אפילו עובדי הנתבעת עצמה – היה אחראי על התראה בפני מפגעים, ללא מענה ופועל לרעת הנתבעת.

מי שנמנע מלהביא עד חזקה שדברי העד לא יהיו לטובתו. כבר נקבע כי :

"אי הבאת עד רלוונטי מעוררת מדרך הטבע את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל דין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו ומחקירתו שכנגד.... ככלל אי העדת עד רלבנטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין..." (ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ פ"ד מד (1) 239 עמ' 245 8.1.90 וראה גם ת.א. (ראשון לציון) 4712/01 ב.ג. את א.לוינסטיין בע"מ נ. צ'רבוס ניהול סחר וייעוץ בע"מ (פורסם בנבו) 30.5.02.

37. אי לכך לאור הקשיים הנ"ל בהינתן ההסכם בין הצדדים וההוראות הסותרות לצדדי ג' כמו גם העדר שיטת עבודה קבועה ואחידה הרי שעל צדדי ג' 1-2 לשפות את הנתבעת בשיעור 33%.

צד ג' 3/צד ד

38. אציין כי בהמשך למסקנותיי לא מצאתי רבב בפעולות צד ד'. הוכח כי הנחיות פעולות המילוי והליטוש ניתנו ע"י הנתבעת. הנתבעת היא שהורתה לסמן את השטח, והיא שהורתה על הסרת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

סרט הסימון. הוכח כי פעולות ליטוש לאחר 24 שעות ממריחת חומר המילוי הן כורח המציאות ולא תלויות בצד ד'. משכך ועת פעל צד ד' בהתאם לטיב העבודה וההוראות שקיבל מטעם הנתבעת, ואי סימון המקום לשם אזהרת העוברים ושבים הוא פרי הוראת הנתבעת, הרי שלא מצאתי רשלנות בפעולת צד ד', ולא הוכח כי צד ג' 3/ד גרם לנזק עקב מחדל או מעשה שלו. משכך הודעת צד ד' נדחית.

אשם תורם

39. בנסיבות המקרה, ראוי לטעמי להטיל על התובע אשם תורם במידה מועטה. הוכח כי התובע צעד במהירות שכן מיהר ועסק תוך הליכתו בניסיון להוציא מכיסו כרטיס חנייה (פרוטוקול הדיון מיום 8.6.17 עמ' 9 ש' 10-11, 14-16, 24-25, עמ' 10 ש' 21-23). מכאן שהתובע לא שת ליבו לדרך בהיותו טרוד בניסיון הוצאת כרטיס מכיסו תוך הליכתו. מנגד יש להביא בחשבון את העובדה כי עסקינן במפגע אשר לא צפוי כי יימצא בשטח בית החולים. אי לכך אני סבור כי יש לייחס לתובע אשם תורם ששיעורו 5% בלבד.

שאלת הנזק

הנכות הרפואית:

40. עקב ההחלקה על הרצפה נחבל התובע בזרועו הימנית, ואובחן בה שבר מרוסק כאמור, וידו קובעה למשך 3 חודשים.

41. ד"ר גיל לאנה מטעם התובע העריך את נכותו בשיעור 30% לפי סעיף 40 (2) מותאם תקנות המל"ל. מומחה מטעם הנתבעת, ד"ר סלעי העניק לתובע 10% נכות לפי סעיף 35 (1) (ב) ג) לתקנות.

42. מטעם בית המשפט מונה מומחה רפואי בתחום האורתופדי, ד"ר אייכנבלט, אשר מצא בבדיקת התובע הגבלה בתנועות כתף ימין, דלדול קל של שרירי הסופראספינטוס הסונטוס הימני, רגישות ממוקדת בקדמת הכתף וקיצור של 0.5 ס"מ באורך הזרוע. אי לכך העריך המומחה את נכותו הצמיתה של התובע כדלקמן: 15% עפ"י סעיף 41 (4) ב' לתקנות. לתקנות. 30% כן קבע המומחה תקופת אי כושר מלא למשך 3 חודשים מיום התאונה ונכות זמנית בשיעור 30% למשך שלושה חודשים נוספים.

43. במקרה דנן, המומחה הרפואי לא נחקר ע"י מי מהצדדים בחקירה נגדית על חוות דעתו, ואף לא הוצגו לבית המשפט שאלות הבהרה למומחה, כך שהאמור בחוות דעתו לא נסתר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

המומחה הרפואי אשר בדק את התובעת, מונה ע"י בית המשפט, ולפיכך אין לו כל עניין לרצות את אחד הצדדים, וכל חוות דעת של מומחה נטולת פניות ואובייקטיביות, ולמעט מקרים חריגים, בית המשפט נוטה לאמצה.

בית המשפט עמד על מעמדו של המומחה בבר"ע (מחוזי חי') 776/06 ת"נ 9701ND (פורסם בנבו), 20.11.06: "למומחה מטעם בית המשפט מעמד מיוחד, והוא חב נאמנות והגינות מוגברות כלפי בית המשפט, עליו להיות נטרלי ולפעול ללא משוא פנים או ניגוד עניינים, כמי שמסייע לבית המשפט להגיע לחקר האמת, וככזה הוא משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט".

44. לאור האמור לעיל אני מאמץ את חוות דעתו של המומחה.

יוצא אפוא כי נגרמה לתובע נכות בשיעור 15% בתחום האורתופדיה כתוצאה מן התאונה.

נכות תפקודית אל מול נכות רפואית

45. המונח "נכות תפקודית" מבטא מגבלה או הפרעה בתפקודו של אדם שנפגע גופנית. מגבלה זו נכון שתהא זהה או שונה מן הנכות הרפואית, כאשר הכוונה למידת ההשפעה של הנכות על התפקוד בכלל. אחוזי הנכות אינם מהווים בהכרח ראיה לאובדן במקביל של הכושר לתפקוד יום – יומי, לרבות הכושר לבצע עבודה.

בע"א 586/84 גדעון מקלף נ' שרה זילברברג מג (1) 137 (16.3.89) נפסק: "אין צורך לחזור ולהדגיש כי לא בהכרח יש תיאום בין שניים אלה, והכל תלוי במהות הפגיעה. עיסוקו של הנפגע, יכולת אדפטציה שלו, כושר שיקום, תנאי שוק בעבודה וכדומה גורמים שאין צורך לעמוד עליהם כאן".

לטענת התובע, אין מדובר בנכות זניחה, אלא בנכות רפואית, המסבה לו מאז התאונה כאבים והגבלה בתנועות היד המקשים עליו בתפקוד היומיומי. כפועל יוצא, התובע מתקשה בביצוע עבודתו כרופא ואף נאלץ להתפטר מתפקידו עובר לתאונה בו היה צפוי להתקדם באופן ניכר, וזאת לנוכח קשייו בין היתר בביצוע תורניות לילה.

46. מנגד, הנתבעת סבורה כי הנכות התפקודית של התובע אינה מגעת כדי נכותו הרפואית, ומדובר בפגיעה מזערית אשר אינה אמורה להשליך על נכותו התפקודית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

47. בענייננו התובע הינו רופא במקצועו. אין מחלוקת כי מומחה בית המשפט קבע כי התובע סובל מהגבלה בתנועות כתף ימין. אין ספק כי ביחס לעבודה זו, לנכותו האורתופדית של התובע יש השלכה תפקודית כלשהי, שכן מדובר בין היתר, בעבודה פיזית בחלקה לפחות במידה מסוימת המצריכה שימוש בשתי הידיים.

48. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בקביעת הרופאה התעסוקתית כי התובע אינו כשיר לבצע תורנויות לילה (ראה נספח ט למוצגי התובע). התובע עצמו הסביר כי נאלץ לסיים עבודתו כרופא גריאטרי עקב התקשותו בביצוע תורנויות לילה (עמ' 12 ש' 9-12). אומנם מומחה בית המשפט קבע כי התובע כשיר לשמש כרופא משפחה, אולם אין בכל להשליך על יכולתו בשאר תחומי רפואה ובתחום בו עסק כרופא גריאטרי. מכאן שאין לשלול את טענתו שמפאת מצבו נאלץ לסיים תפקיד זה.

49. עם זאת, התובע לא הביא לעדות איש ממנהליו או חבריו לעבודה אשר יעידו על הפער בין תפקודו עובר לתאונה ואחריה. הוא אף לא הציג כל אישור או מסמך לפיו צוין בזמן אמת כי הרקע להתפטרותו, קרי רצונו לשנות את מקום עבודתו, מקורו בתאונה ורק בה, כאשר לא ניתן להתעלם מן העובדה כי במועד התפטרותו של התובע מתפקידו כרופא גריאטרי הוא היה כבר בן למעלה מ-60, כך שלא ניתן לשלול שטעמים נוספים כמו התקדמות גילו הם שהביאו אותו לחפש עבודה קלה יותר.

50. התובע אף לא הציג תיעוד של היזקקות לתרופות משככות כאבים או ביקורים אצל רופאים, ואף לא תיעוד של טיפולים פיזיותרפיים שנתיים עד היום, מה שאינו תואם את תיאורו בדבר הכאבים הקשים והגבלת התנועה ממנה סובל מאז התאונה. בהחלט היה מצופה כי אדם הסובל מכאבים ומהגבלת תנועה באופן המשפיע על תפקודו בצורה כה ניכרת ינצל למצער את זכותו לטיפולים פיזיותרפיים שנתיים אליהם משוועים מטופלים רבים, ויהיה בידיו תיעוד על אודות ביקורים אצל רופאים.

51. עוד אזכיר כי התובע שב לאחר חודשי אי הכושר לעבודה במשרה מלאה עד היום. כיום שכרו של התובע גבוה משכרו עובר לתאונה (ראה תלושים א', י', יא למוצגי התובע). התובע הסביר כי אמנם שכרו גבוה יותר כיום, אולם אלמלא התאונה היה מקודם לתפקיד רופא בכיר ומשביח שכרו אף יותר תוך שהוא ממשיך להתקדם. אולם לדבריו כיום קידומו נבלם שכן בתפקידו הנוכחי באגף בו עובד לא צפוי קידום (עמ' 17 ש' 8-17).

לזאת אציין כי התובע לא הביא איש מן הממונים עליו במקום עבודתו עובר לתאונה להעיד על קידומו הצפוי והשכר שהיה מונח בצידו. התובע אף לא הביא כל נתונים על קידום של רופאים אחרים במעמדו במחלקה בה עבד, ומשכך טענתו נותרה ללא כל ראייה. בהחלט אף היה מצופה כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

התובע יציג נתונים רשמיים על השוני מבחינת הקידום בין תפקידו הקודם לנוכחי, אולם גם זאת לא עשה.

הימנעות מלהביא ראיה מצויה רלוונטית תוביל את בית המשפט למסקנה שאילו הובאה היא הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה (ע"א 27/91 שמעון קבלו נ' ק' שמעון, עבודות מחכת בע"מ מט (1) 450, 457, ניתן 20/03/95) ראה גם ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ מד (4) 595 (14/11/90) וע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרוקטורים וציוד בע"מ פ"ד מד (1) 239, 245 (08/01/90).

52. לאור האמור בנסיבות העניין אני קובע כי נכותו התפקודית של התובע הינה בשיעור 10%, אם כי, לא הייתה לה השפעה על כושר ההשתכרות עד כה (למעט בתקופה מיד לאחר התאונה).

הפסד השתכרות לעבר:

53. לטענת התובע, הוא היה באי כושר מלא למשך כחצי שנה עד ליום 31.7.2013. לאחר התאונה קיבל תחילה שכרו על חשבון ימי המחלה הצבורים שלו עד ליום 19.2.2013, ולאחר מכן ועד שובו לעבודה לא קיבל שכר כלל. אי לכך ראוי לפצותו בתקופה זו לטענתו על בסיס הפסד מלא בתוספת פיצוי על ניצול ימי המחלה.

לאחר מכן טען התובע כי נפגעה עבודתו שכן מפאת כאביו נאלץ להיעדר מעת לעת, ואף לאחר זמן מה בהוראת הרופאה התעסוקתית הפסיק לבצע משמרות לילה, מה שהוביל לפגיעה בשכרו. אי לכך התובע מבקש לחשב הפסדיו בתקופה זו על בסיס ההפרש בין שכרו עובר לתאונה לשכר שהרוויח בפועל. לאחר מכן עותר התובע לחישוב הפסדיו על בסיס שכרו עובר לתאונה ונכותו הרפואית.

54. הנתבעת מנגד טוענת כי לתובע מגיע פיצוי עבור ימי אי כושר המלא בהם לא שולם לו שכרו על חשבון ימי המחלה, ולאחר מכן ועד שובו לעבודה על בסיס 30% משכרו עובר לתאונה. לאחר מכן גורסת הנתבעת כי לתובע לא מגיע כל פיצוי.

55. מדובר בראש נזק מיוחד אותו על התובע להוכיח. אכן אין מחלוקת כי במשך שלושה חודשים לאחר התאונה שהה התובע באי כושר מלא. אין מחלוקת כי קיבל שכרו בתקופה זו רק עד ליום 19.2.2014.

אי לכך ראוי לפצותו בתקופה זו על בסיס הפסד מלא של שכרו עובר לתאונה בסך $20,514 \times 3 = 62,442$ ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

56. לאחר מכן ולמשך 3 חודשים נוספים הוענקה לתובע נכות זמנית בשיעור של 30%. אני מקבל את טענת התובע כי התקשה עדיין לשוב לעבודתו, ואני קובע הפסדיו לתקופה זו על בסיס שכרו עובר לתאונה ונכות 30% : $20,814 \times 30\% \times 3 = 18,732$ ₪.

57. סה"כ הפסדיו לעבר : **81,174** ₪ בצירוף הפרשי ריבית מאמצע התקופה = **83,404** ₪

58. לאחר מכן עת עבר התובע לעבוד כרופא משפחה ברמלה ניכר כי התובע השביח שכרו בהשוואה לשכרו עובר לתאונה. התובע כאמור לא הביא לעדות איש מנהליו במקום עבודתו עובר לתאונה לחזק טענתו על אודות קידום צפוי והשבחה צפויה בשכרו לו היה נותר לעבוד במקום זה, ואי לכך לא עלה בידו להוכיח כי אלמלא התאונה היה משביח שכרו אף מעבר לשכר שהשיג בפועל במקום עבודתו החדש.

הפסד השתכרות לעתיד:

"פירוט הנזק של הפסד כושר השתכרות לעתיד מעמיד קשיים רבים בפני ביהמ"ש הנדרש לקובעו. המדובר בדרך כלל בהפסד אשר יש בו לקובעו למשך תקופה ארוכה בעתיד. לעיתים לתקופה של עשרות שנים. כאשר הנסתר רב על הנגלה. (ע"א 3049/93 סימזאל גידוג'סיאן נ' סייף רמזי ואח' פ"ד נב(3) 792, 800-801 (8.6.95))."

59. קיימת אי קוהרנטיות בטענות שני הצדדים בנוגע לאופן שכל צד מבקש לקבוע לצורך חישוב הפסד ההשתכרות לעתיד.

60. התובע מציע לחשב את אופן ההשתכרות לעתיד על בסיס חישוב אקטוארי של הנכות הרפואית (שיעור 15%), ושכרו הממוצע 21,884 ₪. הוא אף מפנה לפסיקה לפיה יש לפסוק פיצוי בגין הפסד השתכרות לעתיד גם לנפגעים שחזרו לעבודה ללא הפסד השתכרות. לטענתו כרופא היה עובד לפחות עד גיל 70 וזאת לנוכח המחסור החמור ברופאים בישראל.

61. הנתבעת מנגד טוענת כי התמונה אותה מבקש התובע לצייר לגבי יכולותיו ותפקודיו מגמתית ומוקצנת, ולא ייגרם לתובע הפסד השתכרות לעתיד, זאת עת היום שכרו גבוה משכרו עובר לתאונה.

62. אין חולק על כך כי לאחר תקופת היעדרות חזר התובע לעבודה, ושכרו היום גבוה כאמור משכרו עובר לתאונה. יחד עם זאת האמנתי לתובע כי כיום הוא מתקשה בעבודתו אשר כרוכה כאמור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

בשימוש בשתי ידיו. אין גם מחלוקת כי לאחר התאונה נפגע שכרו של התובע, וגם אם כיום אינו מפסיד משכרו, הרי המשמעות היא שקיימת פגיעה מסוימת בכושר השתכרותו.

פגיעה זו תבוא לידי ביטוי כשיתור אחר עבודה, אם וכאשר יפוטר מעבודתו או שיעזוב אותה מכל סיבה שהיא מעבר לנושא הגיל והמצב במשק. יש לזכור כי עפ"י הפסיקה יש לפסוק פיצוי בעתיד גם לאדם שחזר לעבודתו בלא הפסד השתכרות בשל החשש שמומו עלול להפריע לקידומו ולמציאת עבודה ברמת השתכרות דומה לכשייפלט מאותו מקום עבודה. (ע"א 4837/92 אליהו חברה לביטוח נ' ג'ורג' בודבה פד"י מט (2) 257 (23.11.94)).

עוד ראוי לציין כי הפגיעה בפוטנציאל ההשתכרות היא בבחינת נזק בר פיצוי, ובלבד שקיים סיכוי שאינו אפסי כי פוטנציאל זה היה מתממש (ע"א 237/80 ברששת נ' האשאש פ"ד לו(1) 281 (31.12.81)).

זאת ועוד, חזרתו של הנפגע למעגל העבודה לאחר הפגיעה אינה בהכרח מהווה סיבה לשלול ממנו את הפיצוי בשל הפסד כושר השתכרות, שכן גישה כזו אף תהייה תמריץ שלילי לנפגעים המבקשים לשוב לעבודה (ד. קציר, פיצויים בשל נזק גוף, מהדורה חמישית (2003)) (להלן: "קציר"), בעמ' (207).

63. עוד אציין כי מן המפורסמות היא כי רופאים בישראל עובדים מעבר לגיל הפרישה, וזאת כטענת התובע עקב המחסור ברופאים בישראל. אי לכך אני מעריך כי יעבוד עד גיל 69.

64. לפיכך, שקלול הנתונים הנ"ל מוביל למסקנה שיש לחשב את הפיצוי בנסיבות העניין על בסיס מחצית חישוב אקטוארי לפי משכורתו של התובע היום בגובה 21,884 ₪ ונכות תפקודית בשיעור 10%. לאור זאת אני פוסק לתובע פיצוי בראש נזק זה בסך כולל של 36,600 ₪

הפסדי פנסיה

65. בנוסף, אין גם ספק כי כתוצאה מהפסדי השכר שייגרמו לתובע בעתיד, ייגרמו לו גם הפסדים בעתיד של זכויות סוציאליות בגין אותם כספים שהמעביד יימנע מלהפריש עבורו באופן תואם לירידה בכושר השתכרותו.

66. לאור האמור לעיל מצאתי לנכון להעריך את נזקי התובע בגין הפסדי פנסיה לעתיד בסך של 12.5% מהפסדי השכר ראה ת"א (חיפה) 16951-04-10 ע.מ.מ. נ' ע.מ.ר. (פורסם בנבו 31.12.13) ובסך כולל של 15,000 ₪.

הוצאות רפואיות לעבר ולעתיד והוצאות נסיעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13-10-4868 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

67. לעניין העבר עסקינן בנזק מיוחד שיש להוכיחו.
וראה ע"א 525/74 אסבסטוס וכימיקלים חברה בע"מ נ' פז גז חברה לשיווק בע"מ פד"י ל (3) 281 10.6.76 שם נקבע:
"נזק מיוחד חייב להיטען במפורש ובמפורט. הוא טעון הוכחה מדויקת ואסור לו לשופט להעריכו לפי אומדנו. תובע הטוען כי נגרם לו נזק מיוחד חייב להוכיח לא רק שאכן נגרם לו נזק אלא גם את היקפו או שיעורו."
68. התובע טוען כי נגרמו לו הוצאות בגין טיפולים רפואיים ופיזיותרפיים, לרבות רכישת עזרים אורטופדיים וטיפול תרופתי. התובע מעריך הוצאותיו בראש נזק זה לעבר ולעתיד בסך 50,000 ₪. כן עותר התובע להוצאות ניידות ונסיעה בסך 15,000 ₪.
69. לעומת זאת טוענת הנתבעת כי אין מקום לפצות את התובע בראש נזק זה מעבר לסך של 2,500 ₪ לאור קביעת המומחה מטעם בית המשפט כי לא יזדקק לטיפולים בעתיד, למעט משככי כאבים מידי פעם.
70. ההוצאות לעבר הינן בבחינת נזק מיוחד, ומשכך אין די בטענת התובע בהקשר זה, אלא יש לעגנה בראיות ובמסמכים, ומשלא צירף ראיות ו/או מסמכים להוכחת הפיצוי המגיע לו אין מקום לפצותו בסכום הנטען בסיכומיו. התובע לא הציג קבלות בגין הטיפולים הרפואיים, ואין לו אלא להלין אלא על עצמו.
71. בנוסף, בהתאם לחוק בריאות ממלכתי התשנ"ד 1994 (להלן חוק הבריאות) קיימת זכות לכל תושבי המדינה לשירותי בריאות כמשמעותם בסעיף 3 לחוק האמור. שירותי הבריאות ניתנים ע"פ סל הבריאות בתחומים המוגדרים בסעיף 6 לחוק.
- התובע נזקק לבדיקות ומעקבים וטיפולים רפואיים הניתנים לו באמצעות קופת החולים בה הוא חבר.
- על כן אין מקום לפצותו מכוח הוראת הפסיקה כי "אם יכול התובע לקבל טיפול רפואי ללא תמורה עליו לקבלו ולא לגולל על המזיק הוצאות שאינן נחוצות" (ע"א 2596/92 הסנה חברה לביטוח בע"מ נ' אבינועם כהן ואח' פורסם בנבו 5.2.95).
72. יחד עם זאת עדיין שוכנעתי כי לאור הפגיעה ומהות הטיפולים להם נזקק התובע סביר כי התובע נשא בדמי השתתפות לטיפולים רפואיים מסוימים, וכי נזקק להוצאות נסיעה מסוימות לטיפולים אלו. מצאתי כי יהיה זה נכון לפסוק לתובע בפריט זה על דרך של אומדנה פיצוי בסך 10,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

73. באשר לתקופת העתיד, המומחה הרפואי קבע כי התובע לא יזדקק לטיפולים לנוכח מצבו בעתיד, ובכל מקרה סבורני כי כל הטיפולים הרופאים והתרופות שיצרוך התובע בגין התאונה מכוסים, כאמור, ע"י קופת החולים אליה הוא שייך.

עזרת צד ג' בעבר ולעתיד

74. התובע טען בתצהירו כי לאחר התאונה שהה באי כושר מלא למשך חודשים ונזקק לעזרת בני המשפחה. לטענתו, בעקבות התאונה נזקק לעזרה עד היום, ואף נמנע ממנו לבצע תיקונים בבית כפי שנהג בעבר. (ס' 34-37 לתצהירו).

75. מנגד טענה הנתבעת כי התובע כיום עובד במשרה מלאה, ואי לכך אינו זקוק לעזרה. הנתבעת אם כן גורסת כי מעבר לסך של 2,000 ₪ בגין העזרה לה נזקק לאחר התאונה אין לפסוק לתובע פיצוי כלשהו.

"הפיצויים בשל עזרה לא יפסקו בכל מקרה של הגבלה בתפקודו הגופני של נתבע, והדבר יהיה תלוי בראיות שיובאו בפני בית המשפט, העזרה תלויה ביכולתו התפקודית של הנפגע, והדבר ייקבע בכל מקרה לגופו" (קציר, פיצויים בשל נזקי גוף" עמ' 792, ראה גם ע"א 619/86 בן חמו נ' אטדג"י תק-עליון, 90(3), 551, 553 (29.10.90).

76. במקרה דנן מדובר בנכות רפואית לא מבוטלת של 15% כאשר הפגיעה היא בזרועו של התובע.

77. אומנם התובע אף לא השכיל לצרף ראיות לתמיכה בטענתו לגבי עזרת הזולת וההוצאות שהוציא בגין העסקת עוזרת, אולם אין ספק כי בתקופה הסמוכה לאחר התאונה נזקק התובע לסיוע מוגבר מסוים. גם בקביעת המומחה הרפואי בתחום האורתופדיה כי לתובע נכות זמנית בשיעור 100% למשך שלושה חודשים ונכויות זמניות נוספות למשך חודשים נוספים יש כדי להעיד כי התובע נזקק לעזרה מוגברת כלשהי.

עזרה כזו היא עזרה מוכרת ע"י הדין בתור ברת פיצוי, אפילו לא הוציא בגינן הניזוק הוצאות, ואפילו הקרוב המסייע לו לא נפגע בהכנסתו שלו כתוצאה מהושטת הסיוע. (ר' קציר בספרו בעמ' 820, ע"א 5774/95 שכטר נ' כץ (פורסם בנבו 19.11.97), הנזכר שם בעמ' 829.

ההלכה היא כי המזיק אינו זכאי ליהנות מן העובדה שנפגע נעזר בבני משפחתו העושים מלאכתם ללא שכר (ע"א 1164/02 קרנית נ' בן חיון (פורסם בנבו) 4.8.05, ע"א 8380/03 קרנית נ' עבדאלולי (פורסם בנבו 8.12.05).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

78. אני מוצא לנכון לפסוק פיצוי לעבר בגין ראש נזק זה בסכום גלובאלי של 15,000 ₪ המגלם אף את הפיצוי בגין הקושי לבצע מטלות תחזוקה ותיקון אותן מבצע בד"כ אב המשפחה.

79. באשר לעתיד, מהחשש שעם התקדמות הגיל יזקק התובע לעזרה כלשהי אני פוסק לו פיצוי בסך 5000 ₪

כאב וסבל

80. בענייננו מדובר בתובע יליד 1952 אשר נפגע בתאונה שגרמה לו שבר בזרוע ולנכויות זמניות ניכרות לתקופה של כמה חודשים. בהתחשב בסבל ובמוגבלות שנגרמו לתובע ובהתחשב בגיל אני פוסק סך של 50,000 ₪.

סוף דבר

81. ההודעה לצד ד' / ג3 נדחית.

82. אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את הסך של 215,000 ₪.

83. אני מחייב את צדדי ג' 1-2 לשלם לנתבעת כפי אחוזי אחריותן (33%) את הסך של 79,950 ₪.

84. הנתבעת תישא באגרת בית המשפט ובנוסף בשכ"ט עו"ד בסכום כולל של 50,310 ₪.

צדדי ג' 1-2 יישאו כלפי הנתבעת באגרת בית המשפט ובנוסף בשכ"ט עו"ד בסכום של 16,600 ₪.

צדדי ג' 1-2 יישאו בהוצאות צד ד' ובש"ט עו"ד בסכום כולל של 16,600 ₪.

85. התשלום ישולם תוך 30 ימים מיום שב"כ הנתבעים וב"כ צדדי ג' 1-2 יקבל את פסק הדין, שאם לא כן יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין מהמועד שנועד לתשלום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן להגיש בקשה לשומת הוצאות בתוך 20 יום מקבלת פסק הדין.

ניתן להגיש ערעור בזכות בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק הדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 4868-10-13 ר.ל. נ' מדינת ישראל - משרד הבריאות

ניתן היום, כ"ד תשרי תשע"ט, 03 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

יובל גזית, שופט

